

щаніе то на спрѹга си. Чѹвы! колко чѹвствитѣлна е скрѣвь-та, кол-то го чака! какъ ще можѣ да олегла тѹи жестоко негово зло-щастіе! Боже мей, вѣрно е, че нито тей, нито азъ ще можемъ позна въки радость ѹ този свѣтъ.

Вато іѣ мъчише една неизразима скрѣвь, та въ никое мѣсто неможеше да намѣри покойствіе, обхождаше сичкитѣ стан, блезаше въ градинѣ-тъ, и пакъ излизаше и се отиваше въ палатна-та цѣркѹща.

Но дѣто и да се намѣрваше всѣгда си простираше ѹма къмъ Бога. И само молитѣ-та можеше да іѣ ѹмри, и да и вдѣхни надѣжда, че Богъ превъжда щастіе то на свѣкаго челоѣка, и той знае да приносѣ беки най жестоки-тѣ случки въ единъ благополученъ край.

Единъ день, като вѣше се драпна-ла на единъ тъмна странѣ въ градинѣ